

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Director: **PETRE BORȘ**

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 »
Pe 3 luni . . . . . 8 »

Studentii plătesc pe jumătate.

Pentru străinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

D-l I. S. Codreanu, fost portărel pe lângă Inalta Curte de Casație, și administrator al ziarului nostru, urmând a pleca în străinătate pentru complectarea studiilor sale juridice, și voind a lichida gestiunea sa pe timpul cât a administrat ziarul, roagă cu insistență pe d-nii abonați, ce sunt în întârziere cu plata abonamentului, să se grăbească cu achitarea abonamentului.

De asemenea d-nii abonați, și d-nii membrii corespondenți, sunt rugați a da ziarului nostru acelaș binevoitor concurs pe care l'au dat și până acum.

S U M A R :

Autoritatea lucrului judecat în penal de *Tullius*.

Jurisprudența română :

Inalta Curte de Casație, Secția II-a: *Procurorul General al Curții de Apel Iași cu Constantin Paraschiv.*

Curtea de Apel din Iași, Secția I-a C. *Paraschiv dat judecătoarei pentru delict de tăinuire.*

Tribunalul județului Iași, Secția I-a C. *Paraschiv dat judecătoarei pentru delictul de tăinuire.*

Despre alcoolism: Discurs ținut de D-nu procuror general *Bastachi* depe lângă Curtea de Apel din Galați, cu ocaziunea deschiderii anului judecătoresc 1894—1895 (urmare).

AUTORITATEA LUCRULUI JUDECAT ÎN PENAL

Casul urmat.—Constantin Paraschiv împreună cu alții a fost tradus în judecata juriului, că în noaptea de 14 Aprilie 1892 introducându-se în casa principesei Aglae Moruzi prin violență exercitată asupra servitoarei Elena Ghețu a răpit bani. Acuzațiunea ce i s'a adus a fost că el era *autor și complice* al menționatului furt. Curtea cu jurați din Iași 'l condamnă, iar decisiunea ei casându-se de Curtea de Casație se trimete cauza în judecata Curții cu jurați din Roman. Această din urmă Curte 'l achită, și decisiunea sa rămâne definitiv irevocabilă.

Achitarea juriului din Roman a impresionat publicul în un mod penibil, căci Paraschiv căruia i se imputa crima menționată ocupa postul de *portărel* pe lângă instanțele judecătorești. Totuși judecata poporului, ori-cât de greșită ar fi ea, este mai puțin reprobabilă ca judecata magistrală; fiind-că aceea este voința societății, iară aceasta este opiniunea unor organe ale legilor, cari nu sunt aleși națiunei.

Fostul portărel dacă s'a achitat de jurați, nu putea fi iertat de parchetul din Iași: și iată că 'l vedem din nou tradus în judecata tribunalelor ordinare—pentru ca să nu mai scape—de astă dată pentru delictul de *tăinuire*. Se susține de domni procurori: Paraschiv n'a furat bani de la principesa Aglae Moruzi, nici n'a cooperat sau participat în ceva la acel furt; dară avem probe că a ascuns banii acelu furt, deci este tăinuitor — delict cu totul a parte, distinct de furt și de complicitate. În zadar apărătorii imputatului de tăinuire opun autoritatea lucrului judecat înaintea primei instanțe, căci rezultatul hotărârei tribunalului Iași este negativ, și Paraschiv este condamnat. Asupra apelului său Curtea apelativă din Iași s. I constatând autoritatea lucrului judecat pronunță o hotărâre juridic valoroasă, pentru care nu găsește suficiente cuvinte de adesiune. Chestiunea merge mai departe în Casație după recursul făcut de domnul procuror general al Curții de Apel din Iași; și Inalta Curte, în urma unei divergențe, compusă fiind din 11 consilieri sub președinția On. său prim-președinte, ascultând concludsiunile On. său procuror general, casează însă hotărârea Curții de Apel din Iași și trimete cauza în judecata Curții de Apel din Galați.

Nu înțeleg să fac critica tuturor acestor hotărâri, pentru a statua într'un mod absolut unde

este dreptul. Ne mărginim numai să dăm publicității acele trei hotărâri ca lumea cultă să le pondereze, și vom espune în mod sobru doctrinar și științific principiile noastre proprii în privința *autorității lucrului judecat în penal*, aplicându-le la cazul în specie.

* * *

Când în penal dicem autoritatea lucrului judecat; noi în fapt proclamăm suprema garanție a justiciabililor, conservățiunea, liniștea și ordinea în societate, idealul dreptei judecări al națiunilor, espresiunea universală a justiției. Individizii sunt păcătoși, ei pot comite crime; societatea însă trebuie, sau cel puțin va trebui să se ferească de a greși. Justiția divină numai odată pedepsește păcatul făcut, așa precum omul numai odată moare. Este absurd, enorm, revoltător și crudel în același timp ca cine-va să fie de două ori certat pentru același fapt! A supune pentru același fapt pe un individ de a doua oară la noii tribulațiuni sufletești, la noii privațiuni de libertate, la noii spese și perdere de timp cu aceleași probe și cu aceiași marturi, ba încă a-l condamna, când justiția care 'l apucase odată l'a fost achitat: nu este oare mai mult ca o greșală?

Evident că da. Ilustrul profesor Ortolan a fost bine inspirat, când a pus în frontispiciul subiectului în chestiune memorabilele cuvinte: „*Que votre grâce fasse attention, disait Sancho-Panca à Don Quichotte, que si le chevalier vaincu s'est acquitté de l'ordre qu'il a reçu, en allant se présenter devant Madame Dulcinée du Toboso, il doit être quitté et déchargé, et ne mérite d'autre peine qu'il ne commette d'autre délit*”; se cu terminii original spaniol „*y non merece otra pena si non comete nuevo delito*”. Espresiunea acestor idei juste o găsim tradusă sub formă scolastică în vechiul drept prin vorbele „*non bis in idem*”, iară în codicele nostru de instrucțiune criminală se stabilește de art. 383, care dice: *că odată o persoană achitată pentru un fapt, nu mai poate fi apucată și judecată pentru același fapt*“.

Nu este locul aicea să tratăm chestiunea în toate amănunțimele séle, căci ar cere cel puțin un mic volum. Pentru ca să se poată aprecia cazul petrecut cu C. Paraschiv, și numai din acest punct de vedere vom statua principiile și regulele de drept care trebuie să domineze materia lucrului judecat. Este necontestat că chestiunea nu presintă vre-o îndoială în privința a două elemente ce se cer pentru autoritatea lucrului judecat. Ne aflăm în fața unei hotărâri devenită irevocabilă—decisiunea Curții cu jurați din Roman achitătoare—pentru furt și complicitate. Avem prima condițiune: că există lucru judecat—*un proces terminat*.—Ne găsim

în fața aceleiași persoane, de la aceiași păgubașă; căci acum apucăm la răspundere tot pe acel C. Paraschiv pe care 'l apucaserăm încă odată mai înainte, și tot pentru prejudiciul cauzat principesei Aglae Moruzi. Controversă nici nu s'a urmat în privința acestor două condițiuni, a căror certitudine isbesc la ochi. Neînțelegerea și dubietatea s'a ivit în privința unui al treilea element, care constituiește autoritatea lucrului judecat: *identitatea faptului*.

Identitate de fapt.—Se afirmă și se susține cu multă tărie, că în noaptea dela 14 Aprilie 1892 când s'a săvârșit crima de furt dela principesa Aglae Moruzi alții și nu Paraschiv a comis'o. În parintesa: ore tot așa era atunci, când D-nii procurori acusaū la jurați pe Paraschiv, invocând ca probe în contră-i procesele verbale, actele de instrucțiune și depunerile martorilor!?... Paraschiv astăzi devine vinovat că a ascuns banii furați atunci; deci e pasibil de penalitatea tănuirei, care este un delict a parte, *sui generis*, și independent de faptul furtului și al complicității. Jurații n'a avut în vedere și tănuirea ce i se impută astăzi, căci n'a fost dat judecării și pentru acest fapt. Sunt aceste fapte deosebite, fiind că pe lângă că nu se comit de același agent, apoi nici se fac în același timp etc. etc.

Respunsul nostru.—Este necontestat că va avea loc autoritatea lucrului judecat, când va fi *identitate de fapt—același fapt*. Înțelesul aplicațiunii cuvântului creiază dificultăți în practică. Sunt fapte cari în realitate nu sunt de cât *circumstanțe accesorii* ale faptului urmărit, astfel sunt circumstanțele agravante sau atenuante. Sunt iarăși fapte cari nu sunt de cât *moduri de execuțiune, corolarii necesarii sau accidentali* ale faptului urmărit. Ei bine! Un individ este urmărit și judecat pentru oare-care infracțiune penală, dară justiția l'a a hitat prin hotărâre remasă definitivă și irevocabilă. Quid? Putea-vor domnii procurori, și licit lucru va fi, ca după o achitare a procesului în principal să se reia în detaliu atari circumstanțe și să le urmărească ca pe un delict a parte. Noi nu credem că asemenea lucru ar fi posibil, fără a se atinge autoritatea lucrului judecat. Este suficient a recunoaște și stabili că aceste fapte sunt o *dependință* sau o *modalitate* a faptului urmărit și că fac *corp cu densul*, pentru a ajunge la concludiunea naturală: că odată stinsă acțiunea publică în privința faptului principal, ea rămâne stinsă și în privința tuturilor faptelor de această natură invocate sau neinvocate în cursul procesului. Furtul este un delict succesiv; căci unii instruesc, alții îl săvârșesc, alții cooperează asistând în diferite moduri, și alții ascund lucrurile furate. Sunt dară agenți provocatori, autorii, complici și tănuitori de furt. Faptul delic-

tuos se descopere, ministeriul public urmărește, și justiția judecând pe X apucat și acusat de fur și complice îl găsește în aprecierea sa că nu e vinovat în cât dă o hotărîre achitătoare care rămîne definitivă. Mai poate în urmă de aceasta să apuce pe acel X achitat de o primă incriminare a' l' implica în o nouă urmărire *calificând faptul în alt mod*, adică tănuire de furt? Evident de o mie ori că nu. Pare-mi-se că la noi se face confușiune între autoritatea lucrului judecat în penal cu autoritatea lucrului judecat în civil. Înțeleg să se susțină în materie civilă, că este lucru judecat numai în privința faptului care a făcut obiectul procesului; ast-fel că aci putem trage concluziunea, că sentința n'a statuat de cât asupra faptelor privite sub această față, așa că sub ori-ce altă față legală care n'a fost supusă judecării procesul rămîne încă deschis.

În penal sunt alte principii care ne ghidează. Aci nu se încap reficente, mutilațiuni, divisiuni. Când odată s'a deferit în judecata instanțelor represive fapte delictuoase, judecata va trebui să se facă esaminându-se acele fapte din toate punctele de vedere și cu toate detaliile ce ele compoartă. Ast-fel nu odată am constatat, cum tribunalele și Curțile noastre de Apel judecând pe X tradus pentru abus de încredere a schimbat calificățiunea faptului bună-oară în escrocherie, și la condamnat dentru un delict alt-fel calificat de cum fusese urmărit. Eară. Înalta Curte a avut dese ocațiuni a stabili o jurisprudență devenită astăzi constantă, că instanțele de fond a aplicat bine legea apreciând și calificând alt-fel faptul de cum a fost urmărit, sau de cum se judecase de prima instanță. De ce aceasta? De sigur pentru că justiția represivă este investită cu o suverană plenitudine de jurisdicțiune, care îi permite să scruteze faptele sub toate aspectele și în toate amănunțimile. Eată cuvintele pentru care dicem, că *în penal are loc autoritatea lucrului judecat nu numai în privința faptelor cărî au făcut obiectul procesului, ci și în privința acelor cari trebuiau să facă obiectul hotărârei*. În penal faptul urmărit se traduce justiției în întregul său. Odată ce inculpatul are în favoarea sa o hotărîre definitivă achitătoare, aceasta purghează toate incriminațiunile variate de care acest fapt poate fi susceptibil, fără osebire dacă se tratează de schimbări de intențiune, de moduri de execuțiune, sau de ori-ce alte schimbări de privire ce s'ar vrea să se deea aceluiași fapt.

Mă întreb acum, în fața acestor principii, ce consistență de soliditate legală mai are aceasta a doua urmărire care se face asupra lui C. Paraschiv? A fost dat judecării și acusat la jurați ca fur și complice, dară Curtea cu jurați l'a achitat: mai e posibilă, și mai e în confor-

mitate cu art. 383 c. instr. crim. această a doua urmărire și acuzare ce i se aduce că este tănuitor al aceluiași furt dela principesa Aglae Moruzi? Dară atunci este să stricăm din fundament tot edificiul judecăților penale! Ce! oare jurații n'au judecat acel furt sub toate fazele sale și cu toate detaliile ce compoartă crima de furt? Oare a împedicat ceva pe președintele Curții cu jurați să pună juraților pentru lumina adevărului ori-ce chestiuni ar fi creșut de cuviință, și dacă nu le a pus se poate presuma măcar un minut că jurații n'ar fi judecat faptul în întregul său și cu toate urmările sale? Este imposibil a susține negativa, afară numai de singurul cas când parchetul va fi în stare să probeze că faptul de tănuire al d-lui Paraschiv s'ar fi săvârșit în urma dărei hotărârei de către Curtea cu jurați din Roman. Instrucțiunea însă dovedește că banii s'au desoperit asupra lui Paraschiv și saū restituit persoanei în drept cu mult înainte pronunțării deciziunii juraților. Multe alte argumente am putea aduce în susținerea subiectului pe care numai l'am atins; dară pentru a pune capăt acestui lung articol, nu putem termina mai bine de cât cu ultimul considerent a mult valoroasei deciziuni a curții de apel „că în cazul cel mai rău, înă este mai puțin periculos pentru încrederea și prestigiul nediscutat ce trebuie să inspire declarațiunile justiției a se da cea mai largă interpretare autorității lucrului judecat, pe care se razimă însăși rațiunea de a fi a dreptului de a judeca, de cât a' l' lăsa supus controverselor și discuțiunii, ridicându-i ast-fel caracterul său absolut fără de care rămîne un principiu vag“.

Tullius.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 25 Octombrie 1894

Președinția D-lui **C. E. Schina**, Prim-președinte

Procurorul General al Curții de Apel Iași cu Constantin Paraschiv

Lucru judecat.— Lucru judecat în materie penală.— Care sunt elementele esențiale ale lucrului judecat în penal.— Dacă un prevenit aquitat pentru crima de tâlhărie poate fi în urmă urmărit ca tănuitor al lucrurilor provenite din aceea tâlhărie.

(Art. 383 din codul de procedură penală).

În materie penală excepțiunea lucrului judecat nu poate rezulta de cât dintr'o hotărâre judecătorească, rămasă definitivă și care să fi avut de obiect același fapt pentru care se face noua urmărire, cu alte cuvinte elementul esențial al lucrului judecat, în penal este identitatea faptelor, și această identitate cată să fie absolută. Indată ce faptul pentru care se face noua urmărire nu prezintă o absolută identitate cu faptul judecat prin

hotărârea ce se invoacă ca lucru definitiv judecat, excepțiunea lucrului judecat nu poate fi admisă.

Ast-fel, un prevenit achitat pentru crima de tâlhărie poate fi urmărit în urmă ca tăinuitor când se găsește la el ascunse parte sau toate obiectele provenite din acea tâlhărie, întru cât găsirea acestor obiecte la prevenit constituie un fapt nou, cu totul deosebit de faptul de tâlhărie pentru care fusese urmărit și achitat.

Decisiunea 494/94. Casată decisiunea Curței de Apel din Iași, secția I cu No. 633/94 dată în proces cu Constantin Paraschiv.

Complectându-se Curtea conform art. 22 din legea sa organică.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier N. Mandrea.

S'a ascultat: d. Petre Borș avocatul intimatului Constantin Paraschiv în combaterea motivelor de casare depuse de procurorul General al Curții de Apel Iași și d-l Procuror General G. Filiti în concluziuni.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de casare:

„Violarea art. 383 procedura penală și art. 53 și 54 cod. penal. Constantin Paraschiv fiind achitat înaintea Curței cu jurați din Roman pentru crima de tâlhărie săvârșit în prejudiciul D-nei Aglaia Moruzi din Iași și dat apoi în judecată pentru tănuirea banilor proveniți din sus zisa crimă, Curtea de Apel secția I, prin decizia No. 633/94 îl achită pentru acest din urmă delict pe temeiul art 383 pr. penală.

«Curtea violează atât acest articol, care nu oprește a doua urmărire de cât în cas când ea are de obiect același fapt (admițând chiar că prin aceste cuvinte s'ar înțelege același fapt material indiferent de calificarea sa penală) cât și art. 53 c. penal, după care tănuirea constituie în legea noastră un delict special. Curtea consideră tănuirea și furtul ca unul și același fapt alt-fel calificat, teorie inadmisibilă după rațiune, după natura faptelor, precum și după definițiunea lor juridică».

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului se constată că C. Paraschiv, intimat în recursul de față, fiind urmărit și dat judecătii pentru tâlhăria comisă în Iași, în noaptea de 14 Aprilie 1892, în prejudiciul D-nei Aglaia Moruzi și achitat de Curtea cu jurați din județul Roman, a fost pus din nou în urmărire și dat judecătii pentru delictul de tănuire, pentru că cu bună știință ar fi ascuns parte din lucrurile provenite din tâlhăria comisă în prejudiciul D-nei Moruzi;

Că numitul C. Paraschiv fiind condamnat de tribunalul Iași pentru faptul de tănuire, dânsul a făcut apel și înaintea Curții de Apel din Iași a invocat ca mijloc de apărare autoritatea lucrului judecat, rezultând din decisiunea Curții cu jurați din Roman care l'achitase pentru tâlhăria comisă la D-na Moruzi;

Că Curtea de Apel admițând acest mod de apărare a achitat pe C. Paraschiv de faptul de tănuire;

Având în vedere că, după art. 383 din codul de

procedură penală, ori ce persoană achitată după lege nu va mai putea fi urmărită, nici acuzată pentru același fapt;

Considerând dar că, din coprinsul acestui text de lege, reese clar și precis că, în materie penală, excepțiunea lucrului judecat nu poate rezulta de cât dintr'o hotărâre judecătorească rămasă definitivă și care se fi avut de obiect același fapt pentru care se face noua urmărire;

Că de aci rezultă că, în penal, elementul esențial al lucrului judecat este identitatea faptelor, și această identitate să fie absolută;

Considerând că, în speță, C. Paraschiv, fiind achitat de Curtea cu Jurați de Roman, ca autor al tâlhăriei comise în prejudiciul D-nei Aglaia Moruzi, putea fi urmărit pentru faptul că, în urmă, s'ar fi găsit ascunse la el parte din lucrurile provenite din acea tâlhărie, întru cât acest fapt, pentru care a fost în urmă urmărit era un fapt nou, cu totul deosebit de faptul pentru care fusese urmărit și achitat;

Că, în prima urmărire, C. Paraschiv fusese acuzat că a participat la tâlhăria comisă la D-na Moruzi;

Că, achitarea sa pentru acest fapt, achitare ce ar însemna că dânsul nu a participat la acea tâlhărie, nu poate împede urmărirea sa pentru delictul de tănuire, întemeiat pe faptul, cu totul nou și deosebit, acela că s'a găsit la dânsul obiecte și valori provenite din acea tâlhărie;

Că, prin urmare, Curtea de Apel rău a admis excepțiunea lucrului judecat propusă de inculpatul C. Paraschiv, și deci motivul invocat este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea casează.

CURTEA DE APEL DIN IASI, SECȚIA I

Decisiunea corecțională No. 633

Audiența de la 24 Iunie 1894

Președintele d-lui **D. Roseti** Prim-Președinte

C. Paraschiv, dat judecătii pentru delictul de tănuire.

Lucru judecat.—Caracterul lucrului judecat în materie penală.—Ce se înțelege prin cuvântul «fapt» pentru care un prevenit este urmărit.—Dacă un prevenit achitat de Curtea cu jurați pentru crima de tâlhărie mai poate fi urmărit din nou pentru delictul de tănuire pentru că ar fi ascuns lucrurile provenite din acea tâlhărie.

(Art. 383 și 384 pr. penală).

Orî-ce persoană achitată dupe lege numai poate fi apucată nici acuzată pentru același fapt; prin cuvântul fapt se înțelege purtarea delictuoasă a unui agent prin care s'a cauzat desordinea socială, iar nu caracterizarea juridică, calificarea penală, a aceluși fapt, cu alte cuvinte termenul «fapt» însemnează infracțiunea în general iar nu cutare crimă, delict sau contravențiune.

Ast-fel, un individ acuzat și urmărit înaintea curții cu jurați pentru crima de tâlhărie, și achitat de această instanță, numai poate fi urmărit din nou pentru delictul de tănuire, pentru că s'a

găsit la densusul lucruri provenite din acea tâlhărie, căci este a' l aduce din nou înaintea judecății pentru aceiași infracțiune, întru cât, dat fiind principiul plenitudinii de jurisdicțiune al curții cu jurați, se presumă că faptul imputat aceluși individ a fost judecat în toată întinderea și sub toate aspectele juridice.

S'au ascultat d-nii avocați Bădărău, Canari și Manu, cari au asistat pe apelantul C. Paraschiv, în dezvoltarea motivelor de apel, precum și d-l procuror general, M. Șuțu, în conclusiuni.

Curtea deliberând,

Având în vedere că prin requisitorul No. 3438, Constantin Paraschiv este trimis în judecată pentru delictul de tânuire, comis cu ocaziunea tâlhăriei din noaptea de 14 Aprilie 1892 de la D-na Moruzi și rezultând din găsirea lucrurilor furate, la dânsul;

Vedând că înainte de toate, în contra acestei acușățiuni se opune esceptiunea lucrului judecat derivând din decisiunea curței cu jurați de Roman prin care a fost achitat de faptul că introducându-se în locuința D-nei Moruzi, prin violențe exercitate asupra femeii Elena Ghețu, a răpit aceleași bani și lucruri cu cuget de a și le însuși pe nedrept, adică de faptul de tâlhărie;

Considerând ca după art 383 din C. pr. Pen. ori-ce persoană achitată după lege, numai poate fi apucată nici acusată pentru același fapt, și ast-fel să formulează pentru cei judecați și achitați beneficiul principiului *non bis in idem*, întemeiat pe autoritatea lucrului judecat;

Considerând că asupra înțelesului cuvântului fapt, cuprins în acest articol, este constant atât după întrebuințarea obicinuită de legiuitorul penal și după natura judecății în materie criminală, că însemnează faptul în sine, adică *purtarea delictuasă* a unui agent prin care s'a cauzat desordinea socială, ear nu caracterisarea juridică, calificarea penală a aceluși fapt, cu alte cuvinte termenul fapt însemnează infracțiunea în general iar nu cutare crimă, delict sau contravențiune;

Că ast-fel fiind, în speță, se constată că într'adevăr mai mulți indivizi au fost trimiși înaintea curței cu jurați, sub acuzarea că, introducându-se într'un moment dat în casa D-nei Moruzii, ar fi răpit cu violență nișce lucruri, că între ei a fost și Paraschiv, având și el loc în această infracțiune, colaborând cu partea sa de acțiune la comiterea ei;

Că una a fost infracțiunea dela D-na Moruzi în complexitatea ei criminală, cu mai mulți făptuitori și complici, având fie care rolul său de acțiune, și una și infracțiunea lui Paraschiv în această împrejurare ca făptuitor penal;

Considerând că trimiterea în judecată și decisiunea ce s'a pronunțat au avut de object acușățiunea ce i s'a adus pentru această *coacțiune* ear nu pentru vre o alta;

Că prin urmare calificarea juridică a faptului, îmbrăcarea lui în elementele codului penal, este indiferentă pentru cel trimis în judecată, întru cât pentru faptul ori cum caracterisat, el a fost pus în urmărire penală și achitat;

Că, în speță, nu se poate susține că Paraschiv este acusat de un nou fapt, sau de un alt fapt, căci nici nu există vre uă altă afacere penală la care să fi fost părtaș Paraschiv, în afară de crima de la D-na Moruzi, și a se susține colaborațiunea sa la acest din urmă fapt, în alt-fel de cum a fost judecat și achitat, este a' l readuce înaintea judecății din nou pentru aceiași infracțiune;

Considerând, după art. 384 din C. pr. Pen., că acusatul poate fi inculpat pentru un nou fapt rezultând din oarecare acte produse în timpul desbaterilor sau din depozitiunii de martori, și președintele după rostirea ordonanței de achitare, îl poate pune în urmărire pentru faptul cel nou, însă această numai în cazul când Ministerul public și-ar fi rezervat dreptul de urmărire înainte de închiderea desbaterilor, ceia ce în speță nu există;

Că afară de aceasta, fiind dat principiul plenitudinii de jurisdicțiune a curței cu jurați, consacrat prin art. 388 C. Pr. Pen., se presumă că faptul imputat lui Paraschiv a fost judecat în toată întinderea și sub toate aspectele juridice;

Că dacă cestiunea pusă juraților a avut de object numai acușățiunea de tâlhărie a lui Paraschiv, iar nu și de tânuire, aceasta nu-i poate dauna întru cât acțiunea sa în afacere consista în același fapt și unicul, fie ca autor de tâlhărie fie ca tânuitor;

Că din cele ce preced reese că întru cât Paraschiv a fost achitat de faptul său din tâlhăria comisă la D-na Aglaia Moruzi, astă-zi nu mai poate fi acusat;

Că, în fine, a se admite soluțiunea contrarie, în cazul concret, ar fi a se sdruncina principiul de înaltă înțelepciune a legiuirei penale după care un fapt odată judecat, devine o garanție socială pentru cel care beneficiază, un drept nestrămutat și ocrotit de siguranța și puterea hotărârei ce i l'a conferit, ear nu numai o situațiune provisorie, îndoelnică, susceptibilă de a se schimba după întreprătări ingenioase de formule juridice;

Că, în cazul cel mai reu, încă este mai puțin periculos pentru încrederea și prestigiul nediscutat ce trebuie să inspire declarațiunile justiției, a se da cea mai largă întreprătare autorității lucrului judecat pe care sa rezimă însuși rațiunea de a fi a dreptului de a judeca, de cât a' l lăsa supus controverselor și discuțiunei, ridicându-i ast-fel caracterul său absolut, fără de care rămâne un principiu vagu;

În basa acestor considerente ce s'au redactat de D-l consilier N. Volenti.

Curtea, în majoritatea și în neunire cu D-l Procuror general, decide:

Primesce apelul preventivului C. Paraschiv, reformă sent. Trib. Iași, secția I No. 422 din 2 Iunie 1894, și recunoscând că există în cauză lucru judecat, îl achită de faptul de tânuire ce i se impută.

(ss) D. Roseti, E. Donici, N. Volenti și M. B. Cantacuzino
Osebită părere.

Paraschiv, dat judecății ca tânuitor a unor bani provenit din crima de tâlhărie, comis în noaptea de 14

Aprilie 1892, în prejudiciul D-nei Moruzi, invoacă, prin organul apărătorilor săi, în baza art. 383 pr. p. autoritatea lucrului judecat, întru cât, juriul din Roman judecând în mod suveran și irevocabil faptul prădăciunii D-nei Maruzi, l'a achitat pe el Paraschiv de ori-ce învinuire; prin urmare faptul de tâlhărie și acel de tăinuire constituind unul și același fapt, evident că juriul achitându-l de faptul de furt l'a aquitat implicit și de faptul de tăinuire, care nu e de cât corolarul faptului de furt, iar că *tăinuirea și tâlhăria* de și deosebit calificate constituiesc totuși același fapt, rezultă, zice apelantul, cu evidentă, din împrejurarea, că autorul crimei de tâlhărie nu poate fi și tăinuitor a lucrurilor provenite din această crimă, după cum iarăși, un tăinuitor de lucruri furate, nu poate fi și autor a crimei de tâlhărie; subsidiar apelantul cere martori cu care să probeze că el nu e tăinuitor ci autorul însuși a crimei de prădăciune din noaptea de 14 August 1892, și că prin urmare în puterea maximei: *Non bis in idem* el nu ar trebui să răspundă astăzi de urmărirea ce i sar face de oare-ce dânsul nu poate fi și autor și tăinuitor în acelaș timp. Cred nefondată și apărarea ce-și face Paraschiv în principal și mai mult încă apărarea ce și face în mod cu totul subsidiar; și mai întâiu de toate dacă tăinuirea, în legislația penală franceză, are caracterul unei complicități față cu delictul de furt, ori crima de tâlhărie, și prin urmare până la un punct oare-care, se poate susține că acolo unde nu există un autor, nu poate fi vorba de complicități, la noi însă, unde un anume text de lege declară, că: *Tăinuitorii nu sunt complici*, evident că legiuitorul a înțeles să nu considere *furtul său tâlhăria și tăinuirea* ca constituind *unul și acelaș fapt*; mai departe, admitând chear, că este mai întemeiată doctrina și jurisprudența franceză care stabilește că unile fapte pot fi susceptibile de diferite calificări, fie-care din aceste calificări constituind o altă crimă, ori un alt delict, și că judecata achitând pe acuzat pentru una din aceste calificări, cel ce ar fi urmărit din nou pentru o din nou calificare poate să se prevaleze de maxima *non bis in idem* întru cât acele diverse calificări nu vizază de cât unul și acelaș fapt; dacă p. ex. juriul a achitat pe X. dat judecătii pentru *asasinat* evident că acelaș X nu mai poate fi urmărit, pentru *omor cu voință* și nici pentru *lovire cauzătoare de moarte*, de oare-ce toate aceste calificări vizază acelaș fapt, îndeplinit de acuzat în *unul și acelaș timp*; când însă *tăinuirea* este un fapt forțamente posterior faptului de furt, ori tâlhărie, când după legiuirea noastră, independet dacă sunt sau nu sunt cunoscuți autorii unui furt, ori tâlhăria, tăinuitorii totuși pot fi urmăriți nu numai din cauza deosebirii în timp a perpetrării faptelor, dar încă și din cauza împrejurării că unul din aceste fapte esclude virtualmente imputabilitatea celui alt fapt, când cu alte cuvinte X. nu poate fi condamnat de cât ori ca autor or ca tăinuitor, evident că nu se poate susține, așa cum o fac apărătorii lui Paraschiv, că este unul și acelaș fapt, *tălhăria* de care l'a achitat jurații din Roman, și *tăinuirea*

de care este el chemat a răspunde astăzi;—de alt-fel, chiar în ipoteza când tăinuirea, n'ar fi să se considere ca fapt distinct, ci ar fi să o considerăm ca o nouă calificare ori ca o nouă ramificare a faptului primordial de tâlhărie,—încă și în acest caz, norma după care să poate judeca dacă este ori nu este loc a se aplica maxima *non bis in idem*, acea normă trebuie căutată în cestiunile puse juraților sau *conform actului de acuzare*, sau ca *resultând din debateri*; juriul din Roman a fost întrebat numai asupra faptului dacă Paraschiv este culpabil ca autor al tâlhăriei comisă în noaptea de 14 aprilie 1892, în prejudiciul D-nei Moruzi, față cu actul de acuzare nici putea presidentul curții să pună juriului chestiunea tăinuirei, și nici din debateri n'a rezultat necesitatea punerii acestei chestiuni; prin urmare faptul tăinuirei n'a fost judecat de jurați și ast-fel excepțiunea de lucru judecat, invocată de Paraschiv, este nefondată; nu suntem sub imperiul codicelui din Brumar, când *sub pedeapsă de nulitate*, juriul trebuia întrebat *asupra existenței materiale a faptului*, asupra *participărei acuzatului la perpetuarea faptului*, asupra *gravității* mai mare ori mai mică a delictului așa cum resulta *din actul de acuzare, din debateri și din chiar apărarea ce și o făcea acuzatul însuși*; acceptarea sub imperiul acestei legiuiiri, făcea să dispară nu numai acuzarea așa cum fusese formulată prin actul de acuzare, dar încă și ori ce alte acuzări posibile în legătură cu faptul judecat, și aceasta pentru resonul că se considerau jurații că au examinat toate aceste acuzări și că sa pronunțat *direct ori implicit*, asupra tuturilor; astăzi la noi ca și în Franța, presidentul Curții cu jurați este *obligat* se întrebe pe jurați numai asupra faptului cu anumita lui calificare cuprinsă în actul de acuzare, și nu e de cât *facultatea* pentru president a pune chestiuni care ar resulta din debateri; prin urmare, pe cât timp tăinuirea n'a făcut obiectu unei chestiuni, înaintea juriului din Roman, nici de prin actul de acuzare și nici ca rezultat al debaterilor, pe atâta timp nu este stinsă acțiunea publică, chiar și față cu delictele cari ar isvorî din principalul fapt primordial: deci maxima *non bis in idem* este inaplicabila și pentru ca *tăinuirea este fapt distinct de tâlhărie, și pentru că n'a făcut obiectul nici unei chestiuni înaintea juriului din Roman*; cererea sub sidiară a apelantului o cred încă și mai imposibilă, de oare ce în așa cas s'ar nesocoti cu desăvârșire autoritatea lucrului judecat, jurați din Roman au declarat deja că Paraschiv nu este culpabil ca autor al crimei din noaptea de 14 Aprilie 1892 în prejudiciul D-nei Moruzi.—Dacă juriul din Roman ar fi condamnat pe Paraschiv ca autor a acestei crime, evident că el nu ar mai putea fi urmărit, astăzi, ca culpabil de tăinuire, dar această imposibilitate ar resulta, nu cum o zice apărarea, din cauză că tăinuirea și tâlhăria ar constitui unul și acelaș fapt, măcar că având calificări deosebite, — ci ar resulta, o asemenea imposibilitate, din cauză că *tălhăria și tăinuirea diferite și sub raportul calificărei ca și sub*

raportul perpetrării lor în succesiunea timpului, se esclud virtualmente unul pe altul. Paraschiv or că voește el să se prevaleze de propria lui turpitudine, nu mai poate fi primit să probeze că el este autorul tâlhăriei din noaptea de 14 Aprilie 1892, verdictul juraților din Roman i se opune lui ca și ori căruia altul, Paraschiv însă poate fi urmărit și condamnat ca tăinuitor, de oare ce faptul acesta i se impută pentru prima oară, deci art 383 pr. p. cu maxima *non bis in idem* devine și din acest punct de vedere.

A. Roiu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, SECȚIA I

Audiența din 7 Maiu 1894

Președenția d-lui **M. Vidrașcu**, Prim-președinte

Procesul-Verbal No. 1878

C. Paraschiv, dat judecării pentru delictul de tănuire

Lucru judecat.—Lucru judecat în penal. — Cari sunt caracterele lucrului judecat în penal. — Dacă un prevenit, achitat pentru crima de tâlhărie, poate fi din nou urmărit ca tănuitor.

(Art. 383, 31, 39, 96, 117, 135, 141, 216, 221, 236, 361, 362, 363 și 366 pr. penală).

Lucrul judecat, atât în penal cât și în civil, presupune de o potrivă identitatea obiectului și a cauzei în vechea și noua urmărire; obiectul, în penal, este pedepsirea inculpatului; iar cauza faptul săvârșit, considerat din punctul de vedere juridic, investit cu calificarea penală, acuzațiunea însăși iar nu faptul brut; cu alte cuvinte, în penal, cuvântul «fapt» este tot-d'a-una întrebuintat ca sinonim crimei sau delictului.

Tălhăria și tănuirea, fiind două infracțiuni cu totul deosebite, nu numai în cea ce privește momentul săvârșirii lor, dar și în cea ce privește mijloacele și ținta făptuitorilor, urmează că un prevenit achitat de Curtea cu jurați pentru crima de tâlhărie, poate fi urmărit din nou pentru delictul de tănuire, pentru că s'ar fi găsit la dânsul obiecte provenite din acea tâlhărie.

S'au ascultat: d-nii avocați Bădărău, Canari și Manu, cari au asistat pe inculpatul C. Paraschiv, în susținerea excepțiunii lucrului judecat, precum și d-l procuror Negri, în combaterea acestei excepțiuni.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că C. Paraschiv a fost trimis înaintea Curții cu jurați de Roman, sub inculparea că, în noaptea de 14 Aprilie 1892, introducându-se în locuința d-nei Aglae Moruzi, prin violență exercitate asupra servitoarei Elena Ghețu, a răpit mai mulți bani și lucruri cu cuget de a și le însuși pe nedrept;

Că acuzatul în ziua de 17 Martie 1894 a fost achitat de acest fapt în urma verdictului juraților de Roman;

Având în vedere că Constantin Paraschiv, prin re-

chisitorul D-lui Procuror No. 3438/94, este dat în judecată pentru că a tănuțit lucrurile răpite de la d-na Agalae Moruzi în noaptea de 14 Aprilie 1894;

Având în vedere că apărarea opune excepțiunea lucrului judecat, invocând art. 383. pr. pen., a cărui cuprins este «Ori ce persoană, achitată după lege, nu va mai putea fi apucată nici acuzată pentru același fapt.»

Considerând că excepțiunea lucrului judecat, atât în penal cât și în civil, presupune de o potrivă identitatea obiectului și a cauzei în vechea și noua urmărire; Obiectul în penal este pedepsirea inculpatului, iar cauza faptul săvârșit considerat din punctul de vedere juridic, actul investit în calificarea penală, acuzațiunea însăși și nu faptul brut;

Aceasta rezultă nu numai din întreaga economie a legilor penale, după care o persoană nu poate să fie acuzată și nici achitată de fapte brute și materiale, dar încă și din textele de procedură penală în care cuvântul de «fapt» este în tot-d'a-una întrebuintat ca sinonim crimei sau delictului (art. 31, 39, 96, 117, 135, 141, 216, 221, 226, etc.);

Nimic nu ne îndrituiesce a crede că în art. 383 cuvântul «fapt» a schimbat de înțeles mai cu seamă că este în corelațiune strânsă și necesară în cuvintele achitat și acuzat.

Considerând că din art. 361 pr. pen. rezultă că juraților li se pune întrebare: «Acuzatul este el culpabil ca făptuitor al cutărui ombr, sau cutărei tâlhării» și nu cutărui fapt material; deci jurații se pronunță asupra delictului și nu asupra faptului desbrăcat de calificarea sa legală;

Considerând că din combinațiunea art. 361, 362, 363, și 366 pr. pen. reese că; «Jurații sunt datorți să delibereze numai asupra actului de acuzare, asupra faptelor cuprinse în acel act și a celor ce depinde de dânsul, asupra circumstanțelor îngreuoare necuprinse în acel act și asupra scuzelor legale», ca atare jurații când dau verdictul se rostesc numai asupra faptului în raport cu actul de acuzare și cu calificățiunile ce dă faptului; nu examinează actul săvârșit sub toate fețele, din toate punctele de vedere, și, ținând seamă de toate mijloacele de apărare propuse de inculpat, ca consecință un fapt judecat poate să fie urmărit ulterioraminte sub o calificare deosebită, sau dacă nu se consideră de cât oare-care elemente a faptului judecat, sau dacă se modifică intențiunea sau rezultatul.

Considerând că tâlhăria și tănuirea sunt două infracțiuni cu totul deosebite, nu numai în ce privește momentul săvârșirii lor, căci tănuirea presupune o infracțiune anterioară, dar încă în ceea-ce privește mijloacele și ținta făptuitorilor: În tâlhărie scopul e atribuirea pe nedrept a lucrului străin, iar mijlocul violența, iar în tănuire scopul poate să fie, pur și simplu, un serviciu de adus delinquentului anterior, și mijlocul distrugerea sau ascunderea lucrului provenit dintr'un delict; deci prin aceea că juriul răspunde nu, Cutare persoană nu este culpabilă ca făptuitoare cutărei tâlhării, nu răspunde implicit că nu este culpabilă și de tănuirea lucrurilor provenite din acea tâl-

hărie, și de oare-ce nu există nici un text de lege care să nu pună juraților să se rostească asupra faptului considerat din toate punctele de vedere sub care poate să fie considerat juridic vorbind ei tocmai contrariul rezultă din texte, reese că: in tantum judicatum in quantum litigantum, că achitarea nu purghéază faptul de cât așa precum a fost calificat.

Pentru aceste motive redactate de d-l supleant Corjescu, și în unire cu d-l procuror,

Tribunalul respinge excepțiunea *autori aței lucrului judecat* propus din partea inculpatului.

(Ss.) M. Vidrașcu, și S. Corjescu

MIȘCARE ÎN MAGISTRATURA

D. Oscar N. Niculescu, actual judecător la tribunalul Ilfov, secțiunea comercială, după cerere, în aceeași calitate la secțiunea I a aceluși tribunal, în locul vacant;

D. C. Crăsnaru, actual procuror la tribunalul Ilfov, după cerere, judecător la secțiunea comercială a acestui tribunal, în locul d-lui Oscar N. Niculescu permutat.

D. M. Cristea, actual supleant la tribunalul Brăila, procuror la tribunalul Ilfov, în locul d-lui C. Crăsnaru.

D. Matei A. Fălcoianu, actual supleant la tribunalul Tecuci, după cerere, în aceeași calitate la tribunalul Brăila, în locul d-lui M. Cristea, înaintat.

D. Victor Antonescu, actual substitut la tribunalul Tecuci, după cerere, supleant la acel tribunal, în locul d-lui Matei A. Fălcoianu, permutat.

D. Tase I. Teodorescu, actual judecător de pace la Măcin, substitut la tribunalul Tecuci, în locul d-lui Victor Antonescu, trecut în alt post.

DESPRE ALCOOLISM¹

DISCURS

ținut de d-l procuror general I. T. Bastachi depe lângă Curtea de Apel din Galați, cu ocaziunea deschiderii anului judecătoresc 1894—1895.

(Urmare 3).

Anglia

(Urmare)

Dreptul de licență și autorizațiunea se acordă de judecătorul de pace în sesiunea anuală convocată în acest scop, în urma aprobării făcute de o comisiune ad-hoc întocmită în fie-care circumscripție de judecătorul de pace a comitatului, după ce mai întâi comisiunea a ezaminat dacă localul destinat pentru debit să află în condițiunile cerute de principiile igienice, și după ce s'a convins că acel stabiliment ar putea produce venitul minimum fixat de lege.—Autorizațiunile pentru comerțul în detaliu pe timp de un an, nu se acordă pe mai mult timp, se dă după cerere pentru 6 zile din șapte ale săptămănei și atuncea plata licenței este șase săptămăni a dreptului fix. Duminica stabilimentul este închis pentru toată ziua căci licența nu a fost luată de cât pe 6 zile.—Toate stabilimentele de or-ce clasă sunt închise Sâmbătă seara la anumită oră, și se deschide Duminica, pentru acele stabilimente care nu au autorizația pe 6 zile, la orele 12 de amiață. Seara se în-

chide la anumită oră pentru a nu fi deschise de cât Lunea dimineța la orele fixate după lege.

Or-ce abatere sau contravențiune la aceste prescripțiuni din partea cărciumarilor este pedepsit pentru prima oară cu amendă până la 10 lire (250 fr.) și pentru fie-care contra-venție ce va urma cu o amendă până la 20 lire (500 fr.)

Or-ce contravențiune din partea consumatorilor la aceste prescripțiuni și anume; or-ce individ care se va găsi în vre un stabiliment la orele prohibite, se va pedepsi cu amenda de 50 Schillings (58 f.) maximum, și cu amendă de 5 livre (125 f.) dacă contravenientul a căutat să și ascunză numele agenților care a constatat contravenția. În or-ce caz tribunalul va putea ordona înscrierea or-cărei infrațiuni constatată în justiție, în marginea actului și a registrului de licență.

Or-ce vânzare ilicită, adică fără autorizațiune se pedepsește pentru prima oară cu 50 livre (1250 f.) sau cu închisoare până la una lună. Eară în caz de recidivă cu amenda îndoită sau cu închisoare până la 3 luni.—În virtutea acestor condamnățiuni dreptul de licență poate fi rădicat pe timp de 5 ani, și în caz de recidivă pierderea definitivă a licenței.

Debitanții de beături spirituoase sunt responsabili și pedepsiți cu amendă de 20 Schillingi cel mult (23 f. 20) și în caz de recidivă cu amendă de 40 Schillingi dacă dau de beut unui minor de 16 ani și acelor ce sunt în stare înaintată de beție, și dacă dau beături alcoolice agenților însărcinați cu poliția cărciumelor. Sunt pedepsiți debitanții cu 20 livre (500 f.), dacă în stabilimentele lor se fac scandaluri, beții, jocuri la noroc prohibite și dacă stabilimentele lor servesc de loc de desfrânare.

Se pedepsește cu 10 Schillingi (11 f. 60) starea de beție într'un loc public în care s'ar afla or-ce individ; în caz de recidivă în cursul anului amenda va fi îndoită și dacă după întâia recidivă se mai comite o asemenea recidivă atuncea amenda va fi împătrită. Or-ce tulburare comisă într'un loc public de un individ în stare manifestă de beție se pedepsește cu 40 Schillingi amendă (46, 40) sau cu una lună închisoare cel mult. Cu aceeași pedeapsă se pedepsește acela care conducând o mașină sau o trăsură s'ar afla în stare de beție.—Faptul din partea celor în stare de beție care ar refuza să easă din cărciumă când primesc ordinul de la agenții forței publice, sau care ar căuta să între în stabilimente în stare de beție când sunt opriți, se pedepsește fie-care fapt cu 5 livre (125 f.) amendă.

În caz de rescoală sau de tulburare publică, judecătorul de pace poate ordona debitantilor de beături spirituoase, ca stabilimentele lor să fie închise pe un timp determinat. Nesupunerea la acest ordin să pedepsește cu 50 livre (125 f.).—Orce împedecare, din partea debitantilor sau din partea servitorilor, ce întâmpină agenții când voesc să pătrundă în stabilimentele lor, se pedepsește cu 5 livre (125 f.) amendă, și cu 10 livre (250 f.) amendă pentru fie care contra-venție în caz de recidivă.

(Va urma)

¹) A se vedea numărul trecut.